

De røvere hvile for norden skov

1.
De røvere hvile for norden skov,
Og skoven er deres skjul;
Om natten gå de til bondens gård,
De drikke med hannem god jul.
De røvere tolv, de hvile for norden skoven.
2.
Og de gå dennem til bondens gård
Med skarpen spjud i hænde:
”Du giv os af din juletønde,
du est vor skyld frænde.”
3.
”Og du skal låne os hus i nat
og pleje os såre vel,
og vi ville hos din hustru sove
og slå dig selv ihjel.”
4.
”Jeg vil give Eder både øl og mad
og pleje Eder såre vel;
jeg beder Eder for den øverste Gud,
I gøre mig ingen uskel.”
5.
”Og ville I her tage hus med magt
og råde for alting selv,
og ville I krænke min unge viv,
da sker mig stor uskel.”
6.
Somme kasted deres sværd på bord
Og somme deres skarlagenskind,
Og somme bade Åse, bondens hustru,
Bære for dem øl og vin.
7.
Tak have Åse, bondens hustru,
Ville ej hos røvere sove;
Hun bar dennem øl og vin
Alt ind i bondens stue.
8.
Det var Åse, bondens hustru,
Hun kunne vel føje sine ord,
Og så tog hun en silkedug,
Slog over det brede bord.
9.
De åde og drukke en føje stund,
Og ikke end såre længe,
Op stod Åse, bondens hustru,
Hun sagde hun ville rede senge.
10.
Det var Åse, bondens hustru,
Ville ikke hos røvere sove;
Derfor gik hun den lange vej
Igennem de mørke skove.
11.
Hun tog fod så rask i hånd,
Så såre modig hun var;
Hun havde vel fire stærke mile
Til drosten herr Peders gård.
12.
Der hun kom i herr Peders gård,
Der aksler hun kåben blå;
Så går hun i højeloft,
Hvor drosten herr Peder lå.
13.
”I vågne op, drosten herr Peder Hoseøl,
I sove nu alt for hart;
De røvere, som ligge for norden skov,
De ere hos os i nat.”
14.
”Sove I, herr Peder Hoseøl,
eller I opvågen er?
Nu må I finde de røvere tolv,
De drikke i bondens gård.”
15.
Det var drosten herr Peder Hoseøl,
Han råber på sine hofmænd:
”I vågne op, I tøve ej længer;
thi os kommer tidende til hænde.”
16.
”I vågne op, det er nu tid,
I drage på brynje uden falsk;
I stride mod Nilaus Ufred;
Han er så hård en hals.”

17.

Det da meldte de røvere tolv,
Som drukke i bondens stue:
”Hvor er bondens væne hustru,
i nat skulle hun hos os sove.”

18.

Bonden svared et ord så brat:
”At hun nu tøver så længe,
I vredes ej ved, hun skynder sig brat
At rede de gæstesenge.”

19.

Og det da meldte den gode bonde,
Han ud af vinduet så:
”Her holde vel tredive raske hofmænd,
de ere som duer grå.”

20.

Det svared herr Nilaus Ufred,
Der han de hofmænd så:
”Vi agte dem ikke ved en bønne,
for dennem ville vi ikke fly.”

21.

De stødte på døren, det gav godt bulder,
De stødte med glavind og spjud:
”Du stat op, Nilaus Ufredsøn,
du kom til os herud.”

22.

”Syv tønner guld og otte af sølv,
dem vil jeg Eder give;
I lade mine stalbrødre fare med mig,
I lade os blive i live.”

23.

”Ikke passer jeg på dit hvide sølv,
fast mindre på dit guld;
for dig er mangt et faderløst barn,
som sidder så sorrigfuld.”

24.

Og det var Nilaus Ufred,
Han varde sig som en mand;
Han hug og slog så længe om sig,
Imedens han bjælke fandt.

25.

Så gjorde herr Lave Rimårdsøn;
Og han hug i så fast,
Så længe til hans gode sværd
Det sønder i hjaltet brast.

26.

Så slog han klodden imod en sten,
Stak odden i sorten jord:
”Nu må jeg give mig fangen i dag,
mig hjælper ej guld og gode ord.”

27.

”Jeg byder for mig de kister tolv,
alle fulde af guld så rød;
for dem haver jeg så mangen mand myrdt
og skændt både fruer og møer.”

28.

”Jeg tager ingen gave,
og helst for slig en mand;
men du skalt klæde en stejle ny,
om jeg den betale kan.”

29.

”Jeg beder Eder, drosten herr Peder Hoseøl,
I gøre mig ingen uret;
Thi dronningen var min frænke så nær,
Min fader af kejserens æt.”

30.

”Var dronningen din frænke så nær,
din fader af kejserens æt;
hvi gik du da i bondens gård,
gjorde hannem så stor uret?”

31.

Så toge man de røvere tolv,
Fulgte dennem foroven den by,
På stejler satte de dennem tillige,
Og de vare alle af ny.

32.

Nu ligge de på stejle og hjul
Alt både for hede og kuld;
Og drosten førte til kongens gård
Tov kister fulde af guld.
De røvere tolv, de hvile for norden skoven.